

ЈЕЗИК - КОСТОЛОМАЦ

Колико год то било непријатно, потребно је указати на једну нашу ману, овдашњу, која нам је толико зла нанијела и која нам превише зла још увијек наноси. То је наше зло оговарања, осуђивања, лагања и уз лаж пристајања.

вјетрови гоне, окрећу се малим кормилом онамо куда хоће онај који управља. Тако је и језик мали уд, а хвали се да је велики. Гле, малена ватра, како велике ствари запали! И језик је ватра, свијет неправде. Тако се и језик налази међу нашим удима, прљајући све тијело и налећи ток живота нашег, и запаљујући се од пакла. Јер сваки

Може ли, браћо моја, смоква маслине рађати или винова лоза смокве. Тако ни један извор не даје слану и слатку воду. Ко је међу вама мудар и разуман? Нека покаже од доброг понашања дјела своја у мудрости и кроткости. Ако ли имате горку завист и свадљивост у срцима својим, не хвалите се и не лажите против истине. Ово није она мудрост што силази одозго, него земаљска, чулна, ђаволска. Јер гдје је завист и свађа, ондје је неслога и свака зла ствар. А мудрост одозго, она је најприје чиста, а потом мирна, кротка, послушна, пуна милости и добрих плодова, непристрасна и нелицемјерна. А под правде у миру сије се онима који мир граде.” (Јак, 3. глава)

СВЕТИ АПОСТОЛ ЈАКОВ БРАТ ГОСПОДЊИ.

Назива се братом Господњим зато што је био син праведног Јосифа, обручника Пресвете Богородице.

Када праведни Јосиф беше при смрти, он раздели имање своје синовима својим, па хтеде оставити један део и Господу Исусу, сину Пресвете Деве Марије; али се сва браћа овоме успротивише не сматрајући Исуса братом својим. Јаков љубљаше веома Исуса, и изјави, да ће Га он узети на свој део. И зато се он назива братом Господњим.

Јаков од почетка беше привржен Господу Исусу. Према предању он је и у Мисир ишао са Пресветом Девом и Јосифом онда када је Ирод тражио да убије новорођенога Цара.

Чим је чуо науку Христову св. Јаков почео је по њој живети. За њега се вели да целог живота није јео масти ни зејтина, него да је живео само о хлебу и води. И био је девственик до краја живота свога. Много је бдио ноћу и Богу се молио.

Господ га убројао у својих 70 апостола.

По васкрсењу Своме славноме Господ Исус њему се јавио нарочито, као што сведочи св. Апостол Павле (I Кор. 15).

Био епископ у Јерусалиму 30 година, и ревностно управљао Црквом Божијом.

По указању Господа саставио прву литургију, која је била сувише дуга за доцније хришћане, те су је морали скраћивати св. Василије и св. Јован Златоуст.

Обратио многе Јевреје и Јелине у веру Христову. И сами неверни Јевреји дивили су се његовој праведности, и

називали су га Јаковом Праведним. Но када дође за првосвештеника Анан, он са другим старешинама јеврејским умисли убити Јакова као проповедника Христовог. Једном о празнику Пасхе, када се беше много народа сабрало у Јерусалим, рекоше му старешине, да се попне на кров од храма и да говори против Христа. Св. Јаков се попе и поче говорити народу о Христу као Сину Божијем и истинитом Месији, о Његовом васкрсењу и Његовој вечној слави на небесима. Разјарени свештеници и старешине ринуше га с крова те паде и много се повреди, но још би у животу. У том притрча неки човек те га удари по глави тако силно, да му мозак изађе из главе. И тако сконча мученичком смрћу овај преславни апостол Христов и пресели се у царство Господа свога.

“Браћо моја, не будите многи учитељи - каже свети апостол Јаков - знајући да ћемо већма бити осуђени, јер сви много гријешимо. Ако неко у ријечи не гријешити тај је савршен човек, моћан је зауздати своје тијело. Гле, коњима стављамо узде у уста да нам се покоравају, и све тијело њихово окрећемо. Ето и лађе, иако су велике и силни их

род звјериња и птица, и гмизаваца и риба, припитомљава се и припитомио се роду човјечијему, а језик нико од људи не може укротити; то немирно зло, пуно отрова смртоноснога. Њим благосиљамо Бога и Оца, и њиме проклињемо људе створене по подобију Божију. Из истих уста излази благослов и клетва. Не ваља, браћо моја, да ово тако бива. Зар може из истог извора тећи слатко и горко?

Ове ријечи апостола погађају у саму срж нашег проблема и над њима се треба добро замислити. Јер, у нашим срединама, више су нам зла зли језици нанијели него што би нам их сви погубни вјетрови нанијети могли.

Откуда то, питамо се, да смо ми тако плодно тле за сијање свих могућих и немогућих лажи и измишљотина?

Откуда то да се ми тако брзо лијепимо на неистине; да их још брже, и без икаквог провјеравања и просијавања кроз нашу свијест, наш морал и искуство, ширимо даље, сијемо их безумно и сами, затровани, трујемо њима и друге.

Истина се тешко пробија код нас, то сви знамо. Како олако потрчио да облатимо човјека који нам никада никакво зло није учинио, и којег, можда, никад очима својим видјели нисмо.

Није било жива човјека, и нема га, за којег се не каже бар једна ружна ријеч. За неке и толико да их ни три језера опрати не би могла. Да човјек нема мало животног искуства и личне тврдоглавости, уплашио би се и побјегао главом без обзира, проклињући судбину што га је међу такве (не)људе нанијела.

Убрзо се, међутим, и на најбољи начин, човјек увјери да за велику већину, или боље рећи, за све, нису пристајале зле ријечи које су за њих бивале казиване. Увјери се да је окружен, углавном, добрим људима и да нема, ама баш ниједног, за којег се не би могла наћи бар нека честита ријеч људског поштовања и хвале.

Питамо се: па зашто их онда не изговарамо; зашто чистоту не износимо; зашто из наших уста не тече мед него јед; зашто, на крају крајева, не чинимо себе бољим да би смо то већ једном постали?

Ми се морамо отријезнити, схватити и прихватити да нама са стране нико зло не наноси нити нам, изгледа, може нанијети колико ми себи сами. Колико смо према другима добри и благи, толико смо према себи самима немилосрдни. “Ако један другога уједате и прождирете, гледајте да се међусобно не истријебите”, (Гал. 5, 15) опомиње нас свети апостол Божији.

Много нас је, хтјели ми то признати или не, чији су језици “мачеви оштри”; (Пс. 57, 4) у чијим устима нема истине већ је у њима неваљалство, којима је грло гроб

отворен и на чијем је језику дволичење. (Пс. 5, 9) Много нас је чија су уста пуна неваљалих ријечи, превара и увреда, под чијим је језиком мука и погибао. (Пс. 10, 7) Има нас, најалост, који “да би из потаје убили правога, изненада ударају на њ и не боје се”. (Пс. 64, 4) Знамо да је насртај на част и поштење и образ људски често страшнији и од самог физичког убиства и оvdје се, управо, мисли на такво, духовно, убиство.

Лијено је речено у Светом писму како воће која воћка рађа. И ми се између себе, знамо и препознајемо по томе какве родове рађамо. “Чистима је све чисто, а невјернима ништа није чисто, него је нечист и њихов ум и савјест.” (Титу. 1, 15) Ко је замрачио свој вид духовни, њему све мрачно изгледа. Ко је упрљао своју душу, он кроз своју прљавштину све прљаво види. Има нас чији радари само реагују на зло и на зло су пријемчиви.

И најчистију чистоту људску, нечист језик може да укаља и колико год да се окаљани пере, никад неће моћи опрати тако да се нека мрља на њему више не види. Кад се недужна жртва злих језика и оговарања почне прати и правдати, за многе је управо то знак да помисли: “Има ту нешто није овај баш тако чист”. У изврнутој нашој психологији је жеља да више има лоших да би наше зло мање видљиво било. А са праведнима и доброжељима сасвим је друга ствар. “Уста праведникова говоре мудрост, и језик његов казује истину”. (Пс. 37, 30) То је камен - међаш који дијели праведне од неправедних, добронамјерне од злонамјерних.

Безбожник уста своја пушта да говоре зло, а језик његов плете преваре. (Пс. 50, 19)

Ништа нам не значи, и заиста нам ништа неће помоћи, наше стајање у цркви, наш рад и доприноси наши, ако нам је живот злбом испуњен. “Ако неко од вас мисли да је побожан а не зауздава језика својега него вара срце своје, његова је побожност узалудна.” (Јак. 1, 26)

И на крају: морамо сами себе више цијенити и поштовати. Са сваком мрљом, на било коме од нас, сви смо прљавији. Зато, скривајмо туђе мане у мјери у којој кријемо сопствене да би зло било мање присутно у нама и међу нама.

Почнимо, већ једном, једни о другима боље говорити, једни другима добро творити. “Чашћу чините једни друге већим од себе.” (Рим. 12, 10)

Волимо једни друге да би нас Милостиви Бог волио и помиловао.

ON THE SAND OR ON THE STONE OF FAITH?

Priest Valeriy Zakharov

On what is our spiritual building based? If it is based on the stone of firm faith, then there is no river or storm which can shatter it. But if we build it on sand, then it can collapse at sight. Of course, God knows that people are weak. That is why He always provides us

with the opportunity to purify ourselves from sin, to start our building again, from the very beginning. And each time we start it again, Christ should be its base, as He is the only firm foundation. He will help to struggle with any winds and storms. If the foundation is our personal “self”, then it is weak and shaky. However, we have no idea about when the storms will attack us again, and that is why in peacetime it may occur that we find ourselves feeling relaxed. We think that we are strong enough, that there is nothing to be afraid of, that our enemy has backed off. But he did not. He is just hiding and waiting for a moment, when he can cast us down with one simple move. Then we need to think about God. Address Him, ask Him for help. I wish that our small victories in our fight against temptations and sin, against our weaknesses, will be firm and will not let us fall or move back.

Very often a weak person, who is not full of himself, succeeds more than a person, who is very talented but, unfortunately, is not especially patient. He thinks that he can achieve anything he wants, that he knows enough and has achieved his goals. But this is just the reason why people fall again. And we cannot even imagine how much falls we will live through. But we all want, that the end of our lives will be peaceful, just like we are praying for – a “peaceful decease” in repentance, when a person understands and accepts his imperfection. When Antony the Great, who spent all his life in working, praying and fasting, passed away, the angels were taking his soul to the Kingdom of Heaven. The demons saw that and yelled: “Antony, you are saved now!”, but the Saint answered: “Not yet”. He has not reached the Kingdom yet.

Can we endure all these storms, which will attack us without any doubts? Only a humble person will manage to go through all these cobwebs, covering the world. Only with humility we can fight against our enemy. All the rest is unreliable. Neither our feats, nor our deserts can be the foundation of the building, which God wants us to create, which we create with Him together. Winds and storms cannot even move this stone, because this stone is Christ Himself, Who loves us. All of these, who will be near Him, will bask in glow of His grace. The Lord loves his creature. He leads us, although sometimes we are not satisfied with what He offers us. Little by little we start to understand that all He does is for our own good. All the sorrows we face in our life will lead to good – to humility, patience, faith and hope for God’s mercy and protection. The Lord restores us, and this is why our goal is to accept His love, put it in our heart and preserve it. Let us ask God that he gave us an opportunity to show the beauty of the world, which he created for us, to relish this beauty and help the others see it as well. We cannot stand still, because otherwise we start to roll back. If we do not move forward, then we move back. You cannot stand still in the river. You move up the stream, or the stream pushes you down. And sometimes it brings you far from the point you were before. I wish that everyday we step closer to our main goal stated by the Lord – to find love and find God. “And we have known and believed the love that God hath to us. God is love; and he that dwelleth in love dwelleth in

God, and God in him” (1 John, 4:16).
Source: *St. Elisabeth Convent*

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ СВЕТОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ СИНОДА поводом изјаве надбискупа београдског Станислава Хочевара

Делећи са васцелим српским православним народом, као и са другим православним, па и многим неправославним хришћанима широм света, најдубље молитвено поштовање према личности Светог Владике жичког и охридског Николаја Велимировића, Свети Архиепископ Српске Православне Цркве осећа обавезу да изрази јавно негодовање поводом непримерене и недобронамерне изјаве надбискупа београдског г. Станислава Хочевара, дате београдској „Политици“ 28. октобра ове године, којом је себи дао слободу да, по њему познатим мерилима, доведе у питање светост Новог Златоуста, чак поредећи га са кардиналом Степинцем или проглашавајући га за српски еквивалент Степинцу.

За разлику од архиепископа кентерберијског г. Јустина Велблија, који је, заједно са патријархом српским Иринејем, у лондонској катедрали Светог Павла недавно најсвечаније обележило стоту годишњицу Николајевог историјског говора, београдски надбискуп није дужан да познаје светитељев пастирски и духовни рад у Охриду, Битољу и Жичи нити његову многострану међуцрквену делатност. Поготову не морају да га занимају његова богословско-књижевна дела, међу којима постоји и Стослов о љубави и доживљај непријатеља као „суровог пријатеља“, за разлику од Степинца, који је написао да „бизантско Православље“ представља „проклетство Европе“ и да су Хрвати и Срби, следствено, два неспојива света. Он не мора да зна ни то да је, за разлику од Степинца, свети Николај читав Други светски рат провео у интернацији у Љубостињи, Војловици и на крају у злогласном логору Дахау. Не споримо му ни право да стави под знак питања смисао одлуке поглавара сопствене Цркве, папе Фрање, да се образује Мешовита комисија Хрватске бискупске конференције и Српске Православне Цркве која треба да одговорно и истинољубиво размотри улогу Алојзија Степинца пре, за време и после Другог светског рата.

Свети Архиепископ Српске Православне Цркве, међутим, оспорава право да своје залагање за посету папе Фрање Србији заправо користи као ситну монету за поткусуривање у несвесном – а можда и свесном – настојању да поквари односе Српске Православне Цркве са Светом Столицом. У том настојању, уверени смо, неће успети.

За председника Светог Архиепископског Синода, члан епископ бачки Иринеј